

tydningsfulde af Washington-Konferencen, og jeg vil tillade mig at henstille til det høje Præsidium for de to Ting, om der ikke kunde sendes et Lykønsningstelegram til Washington-Konferencen, naar den nu aabnes den 11. og 12. Det er dette, vi ønsker rundt omkring i alle Landes Parlamenter, at man derovre faar at mærke, at hele Verdens Øjne ser paa det Arbejde, der gøres. Det er ikke alene Senator Mac Kinley, som har bedt om, at der maa blive talt om denne Sag i Rigsdagen, men ogsaa den interparlamentariske Union har til Morgen sendt en Opfordring til at tale derom og til at sende en saadan Lykønsning, saa at Magterne derovre kan se, at man venter, at de gør deres Pligt.

Det er væsentlig Stormagterne, der har Ordet paa Washington-Konferencen, og det er ogsaa dem, der væsentligst er de bestemmede i Militærspørgsmaalet; men ved Siden af den og over den staaer Folkenes Forbund, hvor baade de smaa og store er til Stede. Jeg skal ikke komme ind paa dette her. Den danske Rigsdag bevilger villigt uden at knurre Penge til Folkenes Forbund. Nogle trækker paa Skuldrene af det og siger: Det er vel ikke noget andet end det selskabelige; det er ikke noget værd det hele. Men man bevilger Pengene og sender delegerede. Ja, enhver kan have sin Mening om dette Folkenes Forbund: Det vil ikke forbavse nogen, at de, der er med i Arbejdet, har en bestemt Mening om det og har den stærkeste Tro til det, og de ved med sig selv, at hvis det Arbejde, der gøres dernede, ikke lykkes, bliver det værst for de smaa Nationer. Det maa ikke glemmes, at 51 Nationer og Stater er repræsenteret i Folkenes Forbund, repræsenterende 1 400 Millioner af Jordens 1 700 Millioner. De store Forventninger, man stillede til det, er blevet skuffet — altid, naar noget stort er traadt ind i Historien, er Forventningerne blevet skuffet, hver eneste Gang —, men der gøres dér et Arbejde, der lægges dér en Grund, hvorpaa en Fremtid kan bygges op, og den kan kun bygges op paa den Grund, der er lagt dér.

Det glædede mig derfor ogsaa at høre det ærede Medlem Hr. Schmidt appellere til de danske delegerede i Genève. Det ærede Medlem sagde: „Man skal kun kende en lille Smule til de Forhold, under hvilke de tyske Mindretal lever f. Eks. i Czekoslovakiet, i Polen og ogsaa i Rumænien, saa ved man, at de er af den Beskaffenhed, at man netop saboterer det, som man højtideligt har erklæret som det regulerende Princip for de folkelige Mindretal: Selvbestem-

melsesretten. Jeg fremhæver dette, fordi jeg ved, at Danmark har sine Repræsentanter i Folkeforbundet, og fordi jeg gerne vilde henlede deres Opmærksomhed paa disse Forhold.“ Det glæder mig, at det ærede Medlem vilde henlede vor Opmærksomhed paa disse Forhold, da jeg ser, at hans Blad i Tønder ellers mener om den danske Rigsdag, at den ikke staaer paa det Niveau, som hører til for at forstaa en Tale som den, han holdt her i Tinget. Men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de delegerede har været opmærksomme paa disse Ting. Med Hensyn til Czekoslovakiet f. Eks. har de delegerede været meget opmærksomme paa Forholdet. Naar man ikke har set Forholdene paa Aastedet, er det vanskeligt at fælde en afgørende Dom, men efter det, der foreligger oplyst for os, baade fra det tyske Mindretal og fra det czekoslovakiske Partis Side, maa jeg sige, at jeg forstaaer ikke, der kan klages over Lovene, over det formelle. Naturligvis kan der være enkelte af de Mennesker, der skal udføre Lovene i Praxis, som gør det paa en uheldig Maade; men Lovene, der gælder for Minoriteterne dernede, er fornuftige — og hvis der er noget galt ved dem, kan der klages til Folkeforbundet, og saa er der Midler til at faa det rettet. Men det, der er Sagen i Czekoslovakiet, er, at dér har Tyskerne, det tyske Mindretal, hersket i Aarhundreder, og nu, da de ikke længere hersker, føler de enhver som helst Ligeberettigelse med de andre som en Forurettelse. Det er noget almenmenneskeligt, det er noget, som enhver kender af egen Erfaring, og som vi ser rundt omkring i Landene, hvor et tidligere herskende Mindretal nu maa finde sig i at blive jævnyrdigt med Flertallet. Det møder vi ikke alene i Czekoslovakiet, men ogsaa i Lande, der ligger os nærmere. Der kommer Udtalelser om Forurettelse fra disse Mindretal, skønt de i Henseende til Lov og Ret er akkurat jævnyrdige med Flertallet.

Men naturligvis er de danske delegerede særdeles opmærksomme paa de nationale Minoriteter, saa meget mere som der er et særligt Kontor dernede for de nationale Minoriteter, og der er en Dansk ansat i dette Kontor. De danske delegerede har ogsaa fremskaffet et rigt Materiale, et Materiale, som paa en dygtig og udmærket Maade er fremsat her for nylig af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen. Jeg skal derfor ikke komme ind paa det, men blot gøre opmærksom paa, at man med megen Opmærksomhed følger den Agitation, som „Der deutsche